

DE STER VAN NEDERLAND

15 OCTOBER 1936

No. 20

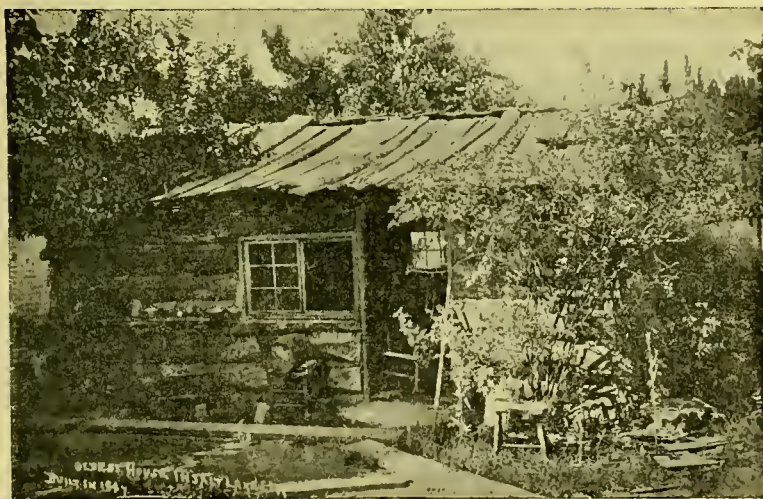
41e JAARGANG

»Laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen.«

Leer en Verb. 121:45.

OUDESTE HUIS IN UTAH, staande in Salt Lake City

Reeds direct, nadat de pioniers van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de onherbergzame vallei van het Grootte Zoutmeer aankwamen in Juli 1847, begonnen zij huizen te bouwen, welke hen tegen de koude en sneeuw van den winter, de brandende zon van den woestijnzomer zouden beschutten en hen tegen de wilde Indianen zouden beschermen. Ofschoon deze woningen bescheiden van grootte, model en aanzien waren, was toch het leven van deze trouwe zielen, die daar een huisgezin vestigden, zoodanig, dat het als een voorbeeld van familielevens voor de gansche wereld kan dienen. (Zie artikel blz. 330).

GODSDIENST IN HET LEVEN

Door Dr. Adam S. Bennion

Het was eenigen tijd geleden mijn voorrecht, bij een familie in Idaho te mogen dineeren. Aan de tafel, rijkelijk bedekt met voedsel, waren vader, moeder en zeven kinderen geschaard. Allen vereenigden zich in 't gebed, hetwelk ik nimmer zal vergeten: Dankbaarheid voor het leven; voor het voorrecht, te zamen te mogen leven. Dankgevoelens voor gezondheid en voedsel en onderdak. Een smeekbede om wijsheid, bescherming. leiding. Een verlangen naar eenheid — dat elk lid van het gezin de anderen zal eeren. Een bede, dat deze zelfde goede zegeningen allen families, broeders en zusters in die groote familie van Hem, Die over allen van ons presideert, geschonken mochten worden.

Dit tafereel is een sterker beweegreden voor geloof dan de mooiste logica, welke ik ooit heb gehoord. Daar was het geluk van toewijding in dat gezin. Zijn grondvesten waren gelegd door den godsdienst. Steeds sinds dien avond heb ik den wensch gekoesterd, dat ik bij machte mocht zijn, dit voorbeeld met zooveel nadruk aan andere families over te brengen, dat zij de proef op de som zouden willen nemen. Want zulke tehuizen zijn niet slechts het toevluchtsoord van geluk — ze zijn onze mooiste waarborg voor het behoud der beschaving.

Het leven is wondermooi. „Het eeuwig leven is God's grootste gave aan den mensch". (Zie *Leer en Verbonden* 14:7). En de glorie des levens is, dat wij er in kunnen bouwen, wat wij zelf kiezen. In de nederigste hut kan het leven rijk zijn, net zoowel als in de paleisachtige woning het leven bitter arm kan zijn. Het leven kan tot een warboel van stoffelijkheid worden verlaagd of het kan zoodanig worden verheven, dat het een voortdurende triomf kan beteekenen.

Wat wij met het leven doen, hangt natuurlijkerwijze af van *het doel*, hetwelk wij ons stellen, *het voorschrift*, dat wij volgen en *de toewijding*, waarmede wij onze taak verrichten. De functie van den Godsdienst is, ons in deze drie levensbelangen te leiden en te ondersteunen.

Niets anders helpt ons zoo, ons doel te bereiken. Hij biedt ons 's-levens volmaaktste voorschrift.

Hij roept ons tot een toewijding, welke alle andere dingen overtreft.

Het woord Godsdienst is een der rijkste woorden. Het woord lijdt echter door verkeerd begripen en foutieve uitleggingen. Te vaak wordt het woord beschouwd als iets „hier ver vandaan" — alsof het slechts beteekenis had in de duistere jaren van een zeer ver verwijderd hiernamaals. De jeugd leeft *hier* en *nu* en heeft leiding noodig in de beslissingen van *heden* en *morgen*. Daarenboven lijdt de Godsdienst zeer dikwijls door de uitlegging, alsof zijn voor-

naamste arbeid bestaat uit het geestelijk leiden der wereld. Alsof hij slechts bestond uit een aantal weigeringen — een soort vittend stel verboden — een verhandeling over „Wat je niet behoort te doen.”

Juist verstaan, is Godsdienst een avontuurlijke werkelijkheid — praktisch, levendig, zielsberoerend.

Wanneer ik ook de Evangeliën lees, steeds weer geven ze mij den indruk, dat de Godsdienst van den Meester zoo dicht bij het leven stond — zoo in het leven was ingeweven. Hij gebod Zijn discipelen, Hem te volgen, doch Hij leidde hen over bekende paden. Zijn pad leidde uiteindelijk tot God, doch voerde

langs de heuvelen der schaapherders,
over de wegen der tollenaars,
langs de oevers der visschers,
voorbij de poorten der bedelaars,
naar het Hof van Gethsemané,
tot over het graf met zijn wachters.

Ditzelfde dichtbijzijn en deze werkelijkheid weerklinken eveneens in de passages van het Oude Testament. Micha 6:8 zegt ons: „Hij heeft u bekend gemaakt, o mensch, wat goed is; en wat eischt de Heere van U, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben en ootmoediglijk te wandelen met uwen God?”

De jeugd heeft de toekomst voor zich. Wat zal ze doen? Waarom? Zal ze macht zoeken, positie, weelde, geleerdheid, vermaak, vrienden? Zal ze kantoorarbeid zoeken? Of zal ze op het land aan den arbeid gaan? Waarvoor eigenlijk zal ze een dezer dingen ondernemen? Wat is dan werkelijk het doel van haar bestaan?

Indien ik de christelijke boodschap begrijp, kan men elk eerlijk streven volgen. Het is de taak van den jongen mensch, zijn eigen persoonlijkheid te ontvouwen en op te bouwen. De ter hand genomen arbeid is niet het doeleinde zelf. Het werk is een gelegenheid tot zelf-expressie — ter ontwikkeling der aanwezig zijnde kracht.

Godsdienst leidt den mensch er toe, voorbij den dagelijkschen arbeid het uiteindelijk levensdoel te zien. Een man kan aan een draaibank of aan een toonbank arbeiden, teneinde in eigen behoeften en de nooden van zijn gezin te voorzien. De godsdienst verklaart de beteekenis van dat werk en de waarde van dit gezin in termen van huidig geluk en eeuwige tevredenheid.

Een der beste voorbeelden van de kracht van den Godsdienst, welke een volk in staat stelt, verder te zien dan het onmiddellijke heden, vindt men op het Tempelblok. In den zuid-oostelijken hoek is een blokhut, een voorbeeld van de origineele huizen der Mormoonsche Pioniers. Ten noorden van die hut staat de Salt Lake Tempel. Zes jaar na de aankomst der pioniers in de

vallei legden zij den hoeksteen van een gebouw, waaraan veertig jaar zou worden gearbeid en waarvan de kosten f 8.000.000. — zouden bedragen. Wanneer de bezoeker een blik werpt op de blokhut — de woning van de heiligen in die jaren van strijd en moeite — ziet hij tegelijkertijd den tempel — de trots der heiligen en een eer voor elke stad.

De Pionier had harde werkelijkheid voor oogen, doch nimmer liet hij toe, dat deze hem verblindde voor het visioen zijner verwachtingen. Godsdienst helpt den mensch te beseffen, dat achter de blokhut van iederen dag de tempel zijner toekomst staat.

Wat betreft *het voorschrift* nu. Godsdienst heeft de wereld zijn mooiste aanwijzingen gegeven. Hoe eenvoudig deze ook is, toch heeft niemand nog den Gouden Regel kunnen verbeteren. De Tien Geboden zijn juist nog zoo onverbiddelijk als toen zij Sinai verheerlijkten. De Zaligsprekingen bevredigen en roepen 683.000.000 zielen op, die hun Maker willen eeren.

Door ceremonieel, door aanbidding, door gebed, door overpeinzing, door geloof, door hulpvaardig dienstbetoon stelt Godsdienst den mensch in staat, deze dagelijksche ondervinding na te gaan.

In het 27e vers van het eerste hoofdstuk van Jakobus zien wij zeer juist, hoe bruikbaar en hoe waar het voorschrift van den godsdienst is :

„De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld”.

Hier dus geen discussie of loutere beschouwing — doch een geest van hulpvaardigheid — de mooiste toets van 's menschen Godsdienst — de uiteindelijke toets van zijn levensvoorschrift.

En ten laatste heeft de Godsdienst met betrekking tot *toewijding aan de taak* den mensch immer geboden, God en zijn medemensch zijn gansche hart te schenken. Vanaf de dagen van dit goddelijk gebod „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten” is van den mensch verlangd, dat hij zijn volle toewijding als prijs eener waardige onderneming zou geven.

Het werd van Abraham van ouds verlangd, toen hij geroepen was, Ur te verlaten — „uit te gaan, niet wetende waar hij heenging”. Het was Jozef's wachtwoord tot roem in Egypte. Het werd van den Meester der menschheid verlangd — getuige Zijn lijden aan het kruis op Calvarie. Het bezegelde het getuigenis van den profeet Joseph in Carthage.

Gij herinnert u de gedenkwaardige woorden van den Meester: „En zoo wie u zal dwingen eene mijl te gaan, gaat met hem twee mijlen”. (Matth. 5: 41).

Onder de inspiratie van dit woord heeft Dr. H. E. Fosdick een zeer interessant boekje geschreven *The Second Mile* (De tweede mijl). Daarin zegt hij, dat een ieder van ons op een der drie niveau's leeft :

Uw rechterhand in Uw kamer

1. Het niveau van het moeten. Slechts verrichten, wat de wet ons voorschrijft te doen.

2. Het niveau van het verplicht zijn. De hoogte, waarop het geweten ons er toe brengt, onze verplichtingen na te komen.

3. Het niveau van het willen, het hoogtepunt, waarop een mensch door eigen geestdrift en eigen verlangen een helpende hand uitstrekt.

U en ik leven op een dezer drie hoogten — ja, zelfs onze godsdienst wordt door den geest van een hunner gekenmerkt.

Mogen wij met Oliver Wendell Holmes gelooven, dat „het geloof in iets het leven de moeite waard maakt.”

En moge dat geloof ons leiden tot een godsdienstig beantwoorden aan het leven, hetwelk ons van de hoogte van dwang, hetzij door de wet of door het geweten, opheft tot dat hooger niveau van een geestdriftige toewijding aan de schoonste idealen, welke wij kennen.

VERSLAG DER GRONINGSCHER CONFERENTIE, gehouden op 3 en 4 October 1936.

Zaterdagavond 8 uur. — Onder de bekwame leiding van Zr. H. F. Lyon en Ouderlingen B. van Dongen en W. Mulder werd een schouwspel opgevoerd, getiteld „De Waarheid uit de aarde”, hetwelk voor alle aanwezigen, tezamen met de korte inleidingstoespraken van Oud. H. Visser en President T. Edgar Lyon, zeer leerzaam was en een waardige inleiding voor de Zondagvergaderingen, welke met uitzondering van de middagbijeenkomst, als onderwerp „*Het Boek van Mormon*” behandeld zagen. Dank zij de zoo goede medewerking van de Groningsche leden en zendingen, die als medespelenden zoo juist hun plaats in de verschillende tableaux wisten in te nemen en de bekende figuren in het *Boek van Mormon* door hun juiste weergave zoo tot allen lieten spreken, had het geheele schouwspel een vlot verloop en zal deze avond den vergaderden nog lang in 't geheugen blijven.

Zondagmorgen 10 uur. — Onder leiding van Oud. D. T. Lewis, districts-president te Groningen, onder wiens leiding alle vergaderingen dezer conferentie stonden, werd aangevangen met het gezamenlijk zingen van lied no. 146: „Welkom Sabbatmorgen”, waarna Oud. J. D. Hodges, werkzaam te Arnhem, bad. Door het Groningsche koor werd onder leiding van den heer Verschoor gezongen lied no. 156 „Aanbidding”. De autoriteiten van Kerk en Zending werden voorgesteld en eenparig ondersteund. Na een korte inleiding van Oud. Lewis hoorde men als eerste spreker Oud. L. T. Holt, zendingsscecretaris. Spr. behandelde de jeugd van Joseph Smith, de aanleiding tot zijn gebed in het bosch, waardoor twee belangrijke feiten aan het licht werden

gebracht: 1e. dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus afzonderlijke wezens zijn en 2e. dat er ten dien tijde geen ware Kerk van Christus op aarde bestond. Datgene, wat Joseph Smith ondanks vervolging, tegenstand en laster heeft tot stand gebracht, spreekt voor hem als een man, die door goddelijke voorlichting werd geleid. Oud. T. Drent, 2e raadgever in het Groningsche gemeentebestuur, besprak Openb. 14:6 en Ezechiël 37 als schriftuurplaatsen, welke wijzen op het voortkomen van het *Boek van Mormon*. Met het *Boek van Mormon* verwerpen wij den Bijbel niet; wij brengen ze tezamen als de Boeken, waarin de waarheden van het Evangelie vervat zijn.

Nadat door Oud. en Zr. S. van Dongen een duet is gezongen, hoorde men van Br. Sluyter, die met zijn echtgenoot in Salt Lake City woonachtig is, doch thans op bezoek is in Holland. Spr. maande aan tot getrouwheid en nederigheid en stelde als voorbeelden van deze deugden Abraham en Jozef van Egypte.

Oud. H. G. Bingham, Districts-president te Utrecht, was de volgende spreker. De wetenschap heeft door ontdekkingen en opgravingen het *Boek van Mormon* als een waarheidsgetrouw boek ondersteunt. De opgravingen in Midden- en Zuid-Amerika van steden hebben bewezen, dat er eeuwen her een volk geleefd heeft, dat op een hooge trap van ontwikkeling stond; dit bewijst de ontdekking van waterleidingen, waarvan er één 700 K.M. lang; groote breede wegen, welke door het geheele rijk liepen en waren gemaakt van groote cementen blokken; landbouw werd er op de meest vernufte wijze beoefend. O.m. werd er een tempel ontdekt, welks bouw overeenkwam met dien van den tempel van Salomo en men moet dan ook aannemen, dat de bouwers van dien tempel bekend moeten zijn geweest met den tempel van Salomo.

Nadat het koor lied no. 187: „De overwinning verzekerd” had gezongen, stelde Oud. S. van Dongen als laatste spreker de vraag, of wij allen wel zoo'n getuigenis bezitten, dat wij weten, dat het Evangelie, hetwelk wij leven, door onze werken ons kan terugbrengen in de tegenwoordigheid van onzen Oudsten Broeder in den Geest.

Een persoon, welke vaak onze vergadering bezoekt, zeide eens: Ik heb me dikwijls afgevraagd, hoeveel menschen de bijeenkomsten bezoeken uit louter behoefte en hoevelen er komen uit gewoonte? Onze houding dient zoodanig te zijn, dat wij de wereld het Evangelie door onze daden kunnen laten zien. Bestudeert met betrekking tot het voortkomen van het *Boek van Mormon* Jesaja hoofdstuk 29, want met dit boek staat of valt onze godsdienst.

Tot slot werd door alle aanwezigen lied no. 36 „Wat is waarheid” gezongen, waarna Br. Jan Drent van Sneek dankzegging uitsprak.

Zondagmiddag 3 uur. Als openingslied werd gezongen lied no. 65: „Eert den profeet”, waarna Oud. A. R. Guthrie, werkzaam te Rotterdam, voorging in gebed. Door het koor werd lied no. 21: „De Grootte Redder stierf” gezongen. Nadat door Br. K. Woltjer, gem. president van Groningen, een inleiding tot het Avondmaal was gehouden, werd dit aan de leden der Kerk bediend.

Aangezien deze vergadering bedoeld was als Z.H.V.-conferentie, werd de leiding gegeven aan het Z.H.V.-Hoofdbestuur. Zr. S. Scheer besprak als eerste spreekster de waarde van het 13e geloofsartikel en de liefde, welke zoo onze juiste houding tegenover onze medemenschen bepaalt. Zr. A. Oenes, pres. der Groningsche Z.H.V., vergeleek deze organisatie met een huisgezin. Ook daarin zijn verschillende karakters, waarnaar wij dienen te werken en te handelen. Spreuken 31 beschrijft zoo mooi de hoedanigheden van de vrouw en moeder. Het koor zong als tusschenlied no. 77: „Ons hooger doel.” Zr. B. Bos van Groningen besprak het doel van de Z.H.V. Wij kunnen nimmer verwachten, vooruitgang te maken zonder moeite en arbeid van onze zijde. Nooit dienen wij het denkbeeld te huldigen: ik kom er toch nooit, want dan reeds zijn wij ontmoedigd en zullen ons doel nimmer bereiken.

Men hoorde vervolgens van Zr. Sluyter, die allen een blik liet slaan in het Z.H.V.-werk in Amerika. Spr. spoorde aan tot het nauwgezet bestudeeren en in praktijk brengen der lessen in de Z.H.V. Zij leeren den moeders, haar kinderen tot eerlijke en getrouwe burgers in maatschappij en Kerk op te voeden. Oud. Jules Dieu Jr. werkzaam te Leiden, zong een solo, waarna Zr. T. Hartman, pres. der Haagsche Z.H.V., uiteenzette, dat God ons een groote verantwoording heeft opgelegd. Zoowel leidsters als leden zijn er verantwoordelijk voor, dat niets van den kostbaren lestijd in gebazel zal verloren gaan. Wanneer allen voorbereid naar de klas komen, zal het diepste en mooiste uit de lessen naar voren kunnen worden gebracht. Zooals dit geldt voor de lessen, geldt dit ook voor alle werk, door de Z.H.V. verricht.

Zr. J. A. Riet, opzienster van het Jeugdwerk-Hoofdbestuur, besprak, hoe noodzakelijk het is, dat de leden der Z.H.V. zich de karakterontwikkeling der kinderen zullen aantrekken. Het doel der Z.H.V. mag niet te eenzijdig worden opgevat; ook de geestelijk nooddriftigen behoeven onze aandacht. Onder deze categorie behoren ook de kinderen. De waarheid van het Evangelie omvat ook de opvoeding van het kind; wij zullen ons licht moeten laten schijnen. Spr. spoorde aan tot het houden van huisklassen, aangezien de ondervinding van haar, die daarmee een aanvang hebben gemaakt, heeft geleerd, dat men groote vreugde en de liefde der kinderen ondervindt.

Tot slot werd door allen lied no. 193: „Hoog op der bergen kruin” gezongen, waarna Oud. O. D. Clegg, werkzaam te Haarlem, dankte.

De Kerk-kalender volbrengt deze veelomvattende taak!!

Zondagavond 7 uur. — Lied no. 76: „Verlosser van Israël” werd als eerste lied gezongen, waarna Br. D. Kramer van St. Jac. Parochie (Fr.) gebed opzond. Het koor zong vervolgens „Heil, heil, den Ziener”, waarna Oud. Lewis de vraag stelde: „Waarom zijn wij hier gekomen van avond? Waarom zijn de zendelingen hier?” Zeker om iets over het *Boek van Mormon* te leeren. Vergeleek het Evangelie-licht met zoeklicht der locomotief: wij kunnen in veiligheid reizen net zoo ver als wij de stralen zien kunnen.

Als eerste spreker hoorde men van Oud. C. de Jong, werkzaam te Schiedam. Sprak over het *B. v. M.* en wel met als onderwerp „Christus op het Westelijk halfmond”. Spreker maakte duidelijk dat de Heiligen der laatste dagen gelooven in het profetische woord en voerde talrijke Bijbelbewijzen aan, dat de „andere schapen” waarvan Christus sprak, de nakomelingen van Jozef, die in Egypte was verkocht, waren.

Na een solo door Ouderling Jules Dieu Jr. voerde als tweede spreker Oud. J. J. van Langeveld het woord. Spreker getuigde, dat het *B. v. M.* een gewijde zoowel als een wereldgeschiedenis is, gelijk de Bijbel. Kon Joseph Smith uit eigen bekwaamheid zoo'n boek geschreven hebben? De eenigste verklaring van den oorsprong van het boek is die, door Joseph zelf gegeven, n.l. dat hij in staat gesteld werd, het door inspiratie en openbaring te vertalen — niet te schrijven maar te vertalen. Spreker deed enkele aanhalingen uit het boek zelf, die hij als „paarlen” beschouwde. Als tusschenlied zong het koor: „Ontwaakt en staat op.”

President T. E. Lyon, als laatste spreker beweerde, dat het voortkomen van het *B. v. M.* net zoo'n wonder was en voor ons van dezelfde kracht is, als de opstanding van Christus in de dagen der apostelen. Het is het *B. v. M.*, dat ons kenmerkend maakt, en ons een bijzondere boodschap geeft om aan de wereld af te dragen. Het boek is zelf het beste bewijs dat het waar is. Een tastbaar bewijs: Moroni's toets (Mor. 10:4). Als slotlied werd door alle aanwezigen lied no. 48: „De Geest Gods” gezongen; dankgebed uitgesproken door Br. J. H. F. Lutmer van Groningen.

AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE

De vergaderingen der Amsterdamsche Conferentie op 24 en 25 October a.s. zijn als volgt vastgesteld:

Zaterdagavond 8 uur: Schouwspel omtrent het Boek van Mormon.

Zondag 10 uur v.m. en 3 en 7 uur n.m.: Openbare vergaderingen.

Mogen wij ook Uw bestelling tegemoet zien?

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en, 2en en 3en Zondag in November 1936.

HOOFDSTUK XX.

(Vervolg)

Het opwekken van het dochtertje van Jairus. ¹⁾

Jezus en Zijn volgelingen staken weder het meer over van het land Gadara naar de omstreken van Kapernaum, waar Hij door een menigte menschen met gejuich werd ontvangen, „want zij waren allen Hem verwachtende”. Onmiddellijk na de landing kwam Jairus, een van de oversten der plaatselijke synagoge Hem tegemoet; „en bad Hem zeer, zeggende: Mijn dochtertje is in haar uiterste; ik bid U dat Gij komt en de handen op haar legt, opdat zij behouden worde en zij zal leven”.

Het feit, dat deze man tot Jezus kwam met den geest van gelooven en vragen, is een bewijs van den diepen indruk, welchen Christus' bediening zelfs in de priesterlijke en kerkelijke kringen had gemaakt. Velen der Joden, oversten en ambtenaren zoowel als het volk in het algemeen geloofden in Jezus,²⁾ ofschoon slechts weinigen, die tot de betere klassen behoorden, gewillig waren, hun invloed en populariteit door het erkennen van hun discipelschap prijs te geven. Dat Jairus, een der oversten van de synagoge, slechts kwam, toen verdriet over den naderenden dood van zijn eenig dochtertje, een meisje van twaalf jaar, hem er toe dreef, is geen bewijs, dat hij voordien geen geloover was geworden; zekerlijk was te dien tijde zijn geloof waar en zijn vertrouwen oprecht, zooals uit de omstandigheden blijkt. Hij kwam tot Jezus met den eerbied, verschuldigd aan Een, Dien hij in staat achtte, toe te staan wat hij vroeg, en viel aan des Heeren voeten of, zooals Mattheus zegt, aanbad Hem. Toen de man van huis was gegaan om de hulp van Jezus in te roepen, lag het meisje op den rand van den dood; hij vreesde, dat zij intusschen reeds zou zijn gestorven. In het zeer korte verslag, in het eerste Evangelie opgeteekend, staat vermeld, dat hij tot Jezus zeide: „Mijne dochter is nu terstond gestorven, doch kom, en leg Uwe hand op haar en

¹⁾ Mark. 5: 22-24, 35-43; Luk. 8: 41, 42, 49-56; Matth. 9: 18, 19, 23-26.

²⁾ Joh. 11: 45; vergelijk 8: 30; 10-42.

zij zal leven". 1) Jezus ging met den smeekenden vader mede en velen volgden. Op weg naar het huis viel er iets voor, dat het gezelschap ophield. Een zeer zieke vrouw werd genezen en dit wel onder omstandigheden van bijzonder belang; dit voorval zullen wij aanstonds behandelen. Uit niets blijkt, dat Jairus over dit oponthoud ongeduldig werd of misnoegd was; hij had vertrouwen in den Meester-gesteld en wachtte Zijn tijd en wil af; en terwijl Christus Zijn aandacht aan de zieke vrouw wijdde, kwamen boodschappers uit het huis van den overste met het treurige bericht, dat het meisje dood was. Wij mogen wel veronderstellen, dat zelfs deze droeve berichten het geloof van den man niet konden verwoesten; hij scheen nog steeds om hulp tot den Heere op te zien en zij, die de boodschap brachten, vroegen: „Wat zijt gij den Meester nog moeielijk?" Jezus hoorde, wat werd gezegd en ondersteunde het zoo zeer beproefde geloof van den man door het aanmoedigende bevel: „Vrees niet; geloof alleenlijk!" Jezus stond geen Zijner volgelingen, uitgezonderd drie der apostelen toe, met Hem en den diepbedroefden, doch vertrouwenden vader, het huis binnen te gaan. Petrus en de twee broeders Jakobus en Johannes werd dit toegestaan.

In het huis heerschte niet die eerbiedige stilte en gewijde rust, welke wij heden ten dage tijdens een sterfgeval zoo eerbiedig handhaven; integendeel, het was er een tumult, doch deze toestand was ten tijde van de orthodoxe rouwgelegenheden gewoonte. 2) Beroepsklagers, alsmede zangers van vreemde treurzangen en menestreen, die met fluiten en andere instrumenten groot lawaai veroorzaakten, waren alreeds in huis ontboden. Tot hen allen zeide Jezus, toen Hij binnentrad: „Wat maakt gij beroerte en wat weent gij? het kind is niet gestorven, maar het slaapt". Het was eigenlijk een herhaling van Zijn gebod, tijdens een kort daarvoor gebeurd voorval geuit — Zwijg, wees stil. Zijn woorden waren oorzaak voor smaad en gespot van hen, die voor het lawaai, dat zij maakten, werden betaald en die, indien wat Hij zeide waar bleek te zijn, deze gelegenheid tot arbeid zouden verliezen. Bovendien wisten zij, dat het meisje dood was; de voorbereidingen voor de begrafenis, welke volgens de gewoonte zoo spoedig mogelijk na het overlijden moest plaats hebben, werden reeds getroffen. Jezus gebod deze menschen heen te gaan en herstelde de rust in het huis. 3)

Toen ging Hij de sterfkamer binnen, vergezeld van de drie apostelen en de ouders van het meisje. Terwijl Hij het doode meisje bij de hand nam, zeide Hij: „Talitha kumi! hetwelk is, zijnde overgezet: Gij dochttertje, Ik zeg U — sta op!" Tot de verbazing van allen, behalve van den Heere, stond het meisje op, verliet haar bed en liep. Jezus zeide, dat men haar voedsel zou

1) Aanteekening 5.

2) Aanteekening 6.

3) Aanteekening 7.

geven, daar de lichamelijke behoeften, door den dood verdwenen, met de hernieuwing van het leven van het meisje waren teruggekeerd.

De Heere legde een verplichting tot zwijgen op, en gaf allen aanwezigen te kennen, dat zij niet moesten vertellen, wat zij gezien hadden. De redenen voor dit uitdrukkelijk bevel worden niet vermeld. Ook bij andere voorvallen werd een dergelijke instructie gegeven aan hen, die door Christus' bedieningen werden gezegend, terwijl bij weer andere genezingsvoorvallen omtrent soortgelijke bevelen geen melding wordt gemaakt en in tenminste één geval den man, die van booze geesten was verlost, werd gezegd heen te gaan en te vertellen, welke een groot iets er voor hem was gedaan.¹⁾ In Zijn eigen wijsheid wist Christus, wanneer tot voorzichtig stilzwijgen en wanneer tot bekendmaking van Zijn handelingen aan te manen. Ofschoon de dankbare ouders, het meisje zelf en de drie apostelen, die van de opstanding getuige waren geweest, allen getrouw des Heeren bevel tot zwijgen zullen zijn nagekomen, kon toch het feit, dat het meisje van den dood was opgewekt, niet geheim worden gehouden en naar de middelen, waardoor zulk een groot wonder was gewrocht, zou zekerlijk navraag worden gedaan. De menestreelen en de klagers, die van die plaats waren verdreven, hoewel het toch nog een rouwuis was, en die spottend om des Meesters verzekering, dat het meisje sliep en niet dood was, zooals zij dachten, hadden gelachen, zouden ongetwijfeld het gebeurde wel bekend maken. Het is daarom niet te verwonderen, in Mattheus' kort verslag van de geschiedenis te lezen, dat het gerucht uitging door dat geheele land.

Opwekking tot het leven en opstanding

Het groote onderscheid tusschen een herstelling van den dood tot een weder aannemen van het sterfelijk leven en de opstanding van het lichaam van den dood tot een toestand van onsterfelijkheid dient wel goed te worden overwogen. In een elk der tot dusverre behandelde voorvallen — dat van het opwekken van den doode van Nain,²⁾ en dat van het dochtertje van Jairus, alsmede de opwekking van Lazarus, welke later zal worden behandeld — bestond het wonder in het hereenigen van den geest en het lichaam ter voortzetting van het onderbroken sterfelijk bestaan. Dat de betrokkene van een elk dezer wonderen naderhand moesten sterven, is zeker. Jezus Christus was de eerste van alle menschen, Die op aarde geleefd had en vanuit het graf als een onsterfelijk Wezen voortkwam; Hij wordt daarom zeer juist aangeduid als „de eersteling dergenen, die ontslapen zijn.”³⁾

Ofschoon beiden, Elia en Eliza vele eeuwen voor den tijd van

¹⁾ Mark. 5: 19-20; Luk. 8: 39. Zie blz. 326 van *De Ster* van 1 Oct. '36.

²⁾ Zie *De Ster* van 15 April '36.

³⁾ 1 Kor. 15: 20, 23; zie eveneens Hand. 26: 23; Kol. 1: 18; Openb. 1: 5, en *Artikelen des Geloofs*, XXI: 24-27.

Christus instrumenten waren om den dooden tot het leven terug te brengen, de eerste den zoon van de weduwe in Zarfath, de laatste het kind van de Sunamitiesche vrouw,¹⁾ was toch bij deze vroegere wonderen de herstelling tot het sterfelijk bestaan, niet tot onsterfelijkheid. Het is leerzaam, het verschil in de handelwijze van elk der hier genoemde profeten van het Oude Testament op te merken in vergelijking met die van Christus in overeenkomstige wonderen. Door beiden, Elia en Eliza was de wonderlijke verandering slechts na lange en bewerkte bedieningen en ernstig smeeken om de macht en tusschenkomst van Jehova teweeggebracht; doch Jehova in het vleesch belichaamd als Jezus Christus, deed niets uitwendigs dan gebieden en de banden des doods werden onmiddellijk verbroken. Hij sprak in Zijn eigen naam en door met Hem samengaand gezag, want door de macht, waarmede Hij bekleed was, heerschte Hij over leven en dood.

Aanteekeningen

5. »Dood« of »op sterven«. Volgens Lukas (8:42) „lag het dochtertje van Jairus op haar sterven“, toen de diepbedroefde vader de hulp des Heeren zocht; Markus (5:23) meldt, dat de man boodschapte, dat het meisje „in haar uiterste“ lag. Deze twee verslagen komen met elkander overeen; doch Mattheus (9:18) geeft te kennen, dat de vader zeide: „Mijn dochter is nu terstond gestorven.“ Ongeloovige critici hebben zeer veel te zeggen gehad over wat zij beschouwen als gebrek aan overeenstemming indien geen tegenstrijdigheid in deze aanhalingen; en toch zijn beide mededeelingen, in de drie verslagen vervat, eenvoudig waar. Het meisje lag schijnbaar op sterven, zij lag op den rand van den dood, toen de vader wegsnelde. Voor hij Jezus ontmoette, voelde hij, dat het einde wellicht reeds was gekomen; niettemin bleef zijn geloof. Zijn woorden drukten vertrouwen uit, dat al was zijn dochtertje ook werkelijk gestorven, sinds hij van haar zijde was geweken, de Meester haar tot het leven kon terugroepen. Hij had een ontzettend verdriet, doch toch behield hij zijn geloof.

6. Rouwgebruiken onder de oosterlingen. Vanaf de vroegste tijden bestonden er onder de oostersche volken gebruiken, welke ons vreemd, eigenaardig en misplaatst schijnen, en enkele dezer gebruiken waren ook onder de Joden in de dagen van Christus nog in zwang. Lawaai en tumult, alsmede de krijschende jammerklachten door de leden van het diepbedroefde gezin en door beroepsklagers en het geraas van instrumenten gingen gewoonlijk met het rouwen gepaard. Geikie, die Buxtorf's aanhaling uit de Talmud weergeeft, zegt hieromtrent het volgende: „Zelfs van een armen Israëliet werd verwacht, dat hij niet minder dan twee fluitspelers en een rouwklaagster had bij den dood van zijn vrouw; doch indien hij rijk was, moest alles volgens zijn welgesteldheid geschieden.“ In Smith's *Dictionary of the Bible* lezen wij: „Het aantal woorden (ongeveer eil Hebreeuwsche en net zooveel Grieksche), in de schriftten gebruikt, teneinde de verschillende handelingen aan te duiden, kenmerkend voor het rouwen, toont in hooge mate den aard der Joodsche gebruiken te dien opzichte aan. Zij schijnen hoofdzakelijk te hebben bestaan uit de volgende bijzonderheden: 1e. het slaan op de borst of andere deelen van het lichaam; 2e. het in hevige mate weenen en schreeuwen; 3e. het dragen van sombere kleeding; 4e. Klaagliederen;

¹⁾ 1 Kon. 17:17-24; 2 Kon. 4:31-37.

5e. Begrafnisfeesten; 6e. Het aannemen van personen, vooral vrouwen, om te weenen; een merkwaardige hoofdtrek van het oostersch rouwen is wat het voorgeschreven ruchtbaarheid geven er aan kan worden genoemd en het nauwgezet nakomen van voorgeschreven ceremoniën. (Gen. 23:2; Job 1:20; 2:8; Jes. 15:3, enz.).

7. »Niet dood, doch slapend«. Dat het dochtertje van Jairus dood was, wordt door het schriftuurlijk verslag zonder redelijke twijfel aangegeven. De bewering van onzen Heere tot de luidruchtige rouwklagers, „het kind is niet gestorven, maar het slaapt”, duidde aan, dat haar slaap van korten duur zou zijn. Het was een rabbijnsch en gewoon gebruik van dien tijd omtrent den dood te spreken als van een slaap en zij, die Jezus uitlachten en Hem om Zijn bewering bespotten, wilden Zijn woorden op zoo'n letterlijke wijze uitleggen, hoewel de samenhang zulks nauwelijks rechtvaardigt. Het is van belang er op te wijzen, dat de Heere een juist eendere uitdrukking gebruikte met betrekking tot den dood van Lazarus. „Lazarus, onze vriend slaapt”, zeide Hij, „maar ik ga heen, om hem uit den slaap op te wekken.” De letterlijke uitlegging, door de apostelen aan deze woorden gegeven, leidde tot de verklaring: „Lazarus is gestorven” (Joh. 11:11, 14). In de Talmud wordt de dood herhaaldelijk aangegeven als slaap — honderden malen, zegt Lightfoot, een erkend geleerde in de Hebreeuwsche literatuur.

(Wordt vervolgd).

DE UTRECHTSCH E M.-MANNEN IN 'T GETOUW

Dat de Utrechtsche M.-Mannen de zomermaanden niet onbenut hebben laten voorbijgaan, moge blijken uit het onderstaande, ontleend aan een schrijven van den president der M.-Mannen te Utrecht.

Te Zuilen, Maarsen, Breukelen en Loenen hebben zij verschillende openluchtvergaderingen gehouden, waarvan in 't bijzonder de laatste vergadering, welke te Breukelen werd gehouden, geslaagd mag heeten. Daags tevoren heeft een zestal M.-Mannen de vergadering door tractaatverspreiding aangekondigd. In onweer en stroomenden regen zijn ze er den volgenden dag op uitgetrokken. Als zegen op hun zoo moeizamen arbeid mochten zij tot een bijeenkomst van plm. 250 personen spreken en het Evangelie van Christus uiteenzetten, terwijl de volmaaktste orde heerschte en intense aandacht werd geschonken. O.m. sprak ook daar Oud. F. H. Hawkins in de Engelsche taal, door Oud. N. W. Kooyman vertaald. Hoewel het weer zich zeer ongunstig liet aanzien en „het water hen in de schoenen stond”, is er dien vergadertijd van 6 tot 8 uur geen druppel regen gevallen.

De M.-Mannen hebben eveneens deelgenomen aan de Lustrum-avondmarschen, zulks ter gelegenheid van het 300-jarig bestaan der universiteit. Zij gingen daarbij gekleed in witte sportkleeding, met twee groene letters M op de borst. De tocht werd door allen goed volbracht, en een ieder mocht zich dan ook met een medaille verrijkt zien.

Een zeer interessante debatavond werd eveneens gehouden.

Om de veertien dagen houden deze flinke werkers eveneens vergadering in Amersfoort met aldaar wonende leden. Zij hebben

daar de leiding, bedienen het Avondmaal en houden toespraken.

Dat deze M.-Mannen zich gelukkig en dankbaar gestemd gevoelen voor den door hen verrichten arbeid, behoeft geen betoog, en dat hun voorbeeld alleszins navolgenswaardig is, zal een ieder moeten toegeven. Welke M.-Mannengroep zal spoedig een dergelijk verslag kunnen indienen?

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR NOVEMBER 1936

1 November. Zie instructiebrief voor November 1936.

8 November. „Het huisbezoek”, blz. 68-69 van *Priesterschapsstudies*.

15 November. „Het huisbezoek”, blz. 70-72 van *Priesterschapsstudies*.

22 November. „De gemeentepresident”, *Gemeente-Toezicht*, blz. 12-14.

29 November. „De bijzondere getuige van Jezus”, *Wat Jezus leerde*”, blz. 17-20.

LESROOSTER DER HULPORGANISATIES VOOR DE MAAND NOVEMBER 1936

- Z.H.V.** Eerste avond. — Theologie-les no. 2 en getuigenisvergadering.
Tweede avond. — Werk en Zaken.
Derde avond. — Leven en Letterkunde-les no. 2.
Vierde avond. — Maatschappelijk Welzijn-les no. 2.
- O.O.V.** Eerste avond — J. M. Brigham Young, les no. 2.
J. V. Arenlezen, les no. 3.
Tweede avond — J. M. Brigham Young, les no. 2 (vervolg.)
J. V. Arenlezen, les no. 4.
Derde avond. — J. M. Brigham Young, Les no. 3.
J. V. Arenlezen, les no. 5.
Vierde avond. — J. M. Brigham Young Les no. 3 (vervolg.)
J. V. Arenlezen. Les no. 6.
- Activiteitslessen. — *Tooneel*

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Herdenkingssamenkomst te Broek o/Akkerwoude

Op 1 October j.l. was het 75 jaar geleden, dat de eerste bekeerlingen tot de Kerk in Nederland — Gerrit W. v. d. Woude, zijn echtgenoot, Bouwdina v. d. Woude, geb. Potgieters en Elisabeth Wolters — in een klein water gedoopt, thans bekend als de „Kwabbesgat aan de Singel”, Broek bij Akkerwoude. Ter herdenking van deze gebeurtenis werd in de weide, grenzend aan dit water, op Donderdag, 1 October j.l., een speciale openluchtvergadering gehouden. Leden der Kerk van Groningen en Rotterdam, alsmede een dertigtal zendelingen waren tegenwoordig, en meer dan 400 niet-leden. De vergadering stond onder leiding van Pres. T. Edgar Lyon. Broeder J. Borger, president der Rotterdamsche gemeente, sprak over de „Herstelling,” en wel in de Friesche taal; Pres. J. J. v. Langeveld besprak de „Komst van het Evangelie naar Nederland” en Broeder Pouwel van Komen van Groningen behandelde het onderwerp „De Doop en de gave des Heiligen Geestes”.

In te Groningen en Leeuwarden verschijnende couranten stond den volgenden dag een viertal gunstige verslagen omtrent de vergadering met gedeelten van de toespraken en foto's van de vergadering.

Het monument, hetwelk op die plek zal worden geplaatst, was vanwege het vochtige weer niet gereed gekomen, terwijl ook door vertraging in verband met de vergunning voor het gebruik van het land, nog niet tot plaatsing kon worden overgegaan, hoewel fundeering en voetstuk reeds waren gereed gekomen. Aan het einde van deze maand wordt verwacht, het monument te kunnen onthullen en toewijden.

Ontslagen

Oud. Neil W. Kooyman, laatstelijk werkzaam als districts-president te Utrecht, werd op 30 September j.l. ontslagen en vertrok op 5 October j.l. te zamen met Oud. J. Landward per s.s. „City of Newport News” vanuit Le Havre (Frankrijk) naar de Vereenigde Staten. Oud. Landward, wiens vertrek door ziekte werd verhinderd, is thans zoo goed als geheel van de gevolgen zijner ziekte hersteld.

Aangekomen

Op 1 October j.l. kwamen te Rotterdam aan de ouderlingen Rex Stanley Gourley (Gurlie) van Pleasant Grove Utah, Bert Douglas Isaac (Aaiz'k) van Spanish Fork en Gordon B. Swapp (Swap) van Enterprise, Utah, teneinde in Nederland zendingsarbeid te verrichten. Oud. Isaac zal te Delft zijn werkzaamheden aanvangen, Oud. Gourley te Utrecht, terwijl Oud. Swapp Groningen als eerste standplaats is aangewezen. Wij verwelkomen deze nieuwe zendelingen en hopen, dat zij een instrument mogen zijn in de handen des Heeren, en een waardevol werk in Zijn Koninkrijk mogen verrichten.

Benoemingen en verplaatsingen

Oud. H. Glen Bingham, laatstelijk te Den Haag werkzaam, is benoemd tot president van het Utrechtsche district.

Oud. Jos. P. Lambert is van Amsterdam naar Den Haag verplaatst.

Oud. G. H. Lybbert is van Groningen naar Amsterdam vertrokken.

Oud. A. R. Guthrie, voordien op het O.O.V.- en Z.S.-kantoor werkzaam, zal als senior-ouderling zijn arbeid te Groningen voortzetten.

Oud. H. B. Watkins is van Groningen naar voornoemd kantoor overgeplaatst.

Oud. O. D. Clegg, laatstelijk werkzaam te Haarlem, zal thans te Groningen arbeiden.

Oud. W. B. Carr is van Rotterdam-Overmaas naar Haarlem vertrokken.

Oud. F. H. Hawkins is thans te Rotterdam-Overmaas arbeidzaam; zijn laatste standplaats was Utrecht.

Padvinderij te Utrecht

Te Utrecht werd onlangs een padvindergroep georganiseerd. Op de vraag, of dit noodig is, antwoordt vaandrig Harry F. v. d. Veur voor alle jongens, dat het Padvinderswerk hun karakterontwikkeling brengt, hen aanzet tot handenarbeid, studie en dienstbaarheid jegens hun medemenschen, terwijl het waken over hun gezondheid hierbij eveneens een groote rol speelt.

Moge spoedig meerdere gemeenten dit mooie en nuttige voorbeeld volgen!

Ingezegend

Op 6 September j.l., werd door Br. Dirk Anjewierden Jr. ingezegend het zontje van Cornelis van Ree en Johanna C. v. Ree, geb. v. d. Sluys, van de Utrechtsche gemeente. Hij ontving den naam Cornelis Johannes van Ree.

ONDER DE HOLLANDERS IN HET ROTSGEBERGTE

Op 29 Augustus j.l. werd in de kerkzaal van de East Orange Ward, te East Orange, New Jersey, het huwelijk voltrokken tusschen Margaretha P. van Oostendorp, vroeger woonachtig te Rotterdam en Nicolaas Leydsman, afkomstig uit Dordrecht.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

Missouri en de Heiligen der Laatste Dagen — na 100 jaar

Op 15 en 16 Augustus j.l. werd het 100-jarig bestaan van het Caldwell Graafschap, Missouri, gevierd te Hamilton, de hoofdzetel er van. Dit graafschap werd oorspronkelijk in 1836 door de Laterdaagsche Heiligen gevestigd en georganiseerd, nadat zij drie jaar daarvoor vanuit Jackson graafschap waren verdreven. In 1836 kwam het gepeupel tegen de Heiligen op en dreef hen vanuit de landen en tehuizen, welke zij met eigen harden arbeid hadden ontgind en gebouwd. De Heiligen verlieten toen Missouri en vertrokken naar Illinois, waar zij Nauvoo bouwden.

Ter viering van het 100-jarig bestaan van het graafschap werden uitnoodigingen gezonden naar President Woodruff van de Centrale Staten-zending en de leden der Kerk in Missouri. Het geheele programma van de avond-viering was in handen van de Laterdaagsche Heiligen en een menigte van meer dan 2000 volgden hun programma met waardeering. Een honderd jaar maken een groot verschil, wanneer men aan de zijde der waarheid strijdt. Het is een groote tegenstelling, wanneer men met geweld wordt uitgedreven en wanneer men wordt uitgenoodigd om de herdenking te leiden van de nakomelingen dergenen, die de Kerk eens uitdreven. Doch de Kerk van Christus gaat voort met het afbreken van vooroordeel, overwinnen van onwetendheid, terwijl ze de aarde van waarheid vervult.

George Dern, vroegere gouverneur van Utah en sinds 1933 Minister van Defensie in het kabinet van President Roosevelt, is op 27 Augustus j.l. in Washington D.C. overleden. President Roosevelt alsmede leden van het kabinet en hooge regeeringsautoriteiten reisden naar Salt Lake City, teneinde de teraardebestelling bij te wonen. Op 1 September j.l. werd in den Tabernakel een rouwdienst gehouden, waarbij President Roosevelt en President Heber J. Grant naast elkander op het podium hadden plaatsgenomen.

INHOUD

Oudste huis in Utah	329	Priesterschapslessen voor Nov.	342
Godsdienst in het leven	330	Lesrooster Hulporganisaties	342
Verslag Groningsche Conf.	333	Gebeurtenissen in de Zending	342
Amsterdamsche Conferentie	336	Onder de Hollanders in het	
Jezus de Christus	337	Rotsgebergte	344
De Utrechtsche M.-Mannen		Kerknieuws van overal	344
in 't getouw	341		

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.